

Ή θα ορίσουμε εκ νέου τον Παράδεισο ή θα παραδοθούμε όλοι στη γοητεία της νέας δεξιάς

PARADISE LOST

The Tragically Hip

Ενα καναδέζικο συγκρότημα ενάντια σε όλες τις μόδες! Τραγικά μοντέρνοι!

Μανόλης Αναγνωστάκης

Με τις σιωπές του στο «ΥΓ.» συνθέτει το πικρό του αριστούργημα. Αντάξιο ενός συναισθηματικού Αντρα. (εκδ. Νεφέλη)

Kiss FM (90,9)

Η πιο ωραία μουσική στα FM, πριν καν ανοίξει ο σταθμός. (Όταν ανοίξει, υπάρχει κίνδυνος να το χαλάσουν - όπως συνέβη με τη φλυαρία του POP).

Αθηνόγραμμα

Βελτιώθηκε πολύ. Κάτι σαν χάρτης για το κυνήγι του χαμένου μπον βιβέρ.

ΠΑΝΩ ΚΟΣΜΟΣ

ΚΑΤΩ ΚΟΣΜΟΣ

60' χωρίς μοντάζ

Να 'ταν μόνο χωρίς αυτό!

Ξένα μοντέλα στην Ελλάδα

Ζουν στον άσο και παίρνουν από πίσω διάφορα μηδενικά μπας και συνθέσουν το εκατομμύριο (1+0+0+0...) Οι Αλβανοί της ομορφιάς.

Δώδεκα Απόστολοι (οδός Κανάρη)

Δυο άτομα, μετριότατο φαγάκι, δήθεν ντεκόρ, 30.000. Στο λαμό σου κάθονται.

Οι Κολασμένοι. Σίγουρα προτιμότεροι από τα Ταγάρια.

Η γοητεία της Κόλασης

Η νόνα μου έχει στη Ζάκυνθο μια εικόνα με τη Συντέλεια του Κόσμου. Το Δημιουργό, την πλάστιγγα της κρίσεως και δυο δρόμους. Ο ένας οδηγεί στον Παράδεισο και ο άλλος στην Κόλαση. Από μικρός καθόμουν με τις ώρες και χάζευα τους μοιρασμένους κόσμους. Στον Παράδεισο, οι σεσωσμένοι είχαν το χάλι τους. Ερείπιο απ' την κακουλιά! Κίτρινοι απ' τη νηστεία και τα δάκρυα! Κρατούσαν κάτι άθλιες, ανθοντυμένες άρπες και οι λευκορόδινοι χιτώνες εξαφάνιζαν κάθε υπαινιγμό πόθου απ' το ανέραστο κορμί τους. Τα γλαρά μάτια τους, απόντα, έβλεπαν την άλλη ζωή - κι όλα είχαν την ένδεια της νοικοκυροσύνης, την αυτοθυσία της πίστης, την Πλήξη του Καλού.

Όταν ήθελα να ονειρευτώ την άγνωστη Αθήνα και τον ίλιγγο της ενηλικίωσης - έπαιρνα τον κατήφορο, για τους κολασμένους. Εκεί συνέβαινε ένα όργιο ασύλληπτο. Χιλιάδες γυμνά συμπλέγματα, εκφράσεις ηδονής και πόνου, δράση αληθινή, πάθη και ένταση, κεφάλια ναυαγισμένα σε μηριά, χείλη σβησμένα απ' την ανεκπλήρωτη επιθυμία, τρίαίνες, φλόγες, θανάσιμοι οργασμοί - το μεγαλείο της πώσης, η Γοητεία του Κακού.

Ο Κάτω Κόσμος με έθελεγε. Όταν όμως μεγάλωσα και πήρα το μερίδιο της Κόλασης που μου αντιστοιχεί (στα έκδοτα eighties - με τις παρτούζες, τα χόρτα, την αμέριμνη αλητεία κ.λπ.) έπαψα να βρισκω γοητεία στο σκοτάδι. Με χίλια σταλιά προσπάθησα ν' αγαπήσω τον εαυτό μου και να σκεφτώ τον Άνθρωπο σαν ένα στοιχείο αξιοπρέπειας.

Πώς; Ορίζοντας εκ νέου τον Παράδεισο.

►► Το πήρα τότε απόφαση ότι ο άνθρωπος είναι ένα ον εντελώς ασήμαντο, γι' αυτό ακριβώς μπορεί και πρέπει να επιδιώξει ένα είδος μεγαλείου.

Γοητεύτηκα απ' τις Μεγάλες Αγωνίες - τον Μπέικον, τους hipsters, το Σολωμό, το σφριγηλό και σύγχρονο ανθρωπισμό των μειονοτήτων. Πείστηκα ότι το αληθινό Καλό ποτέ δεν είναι ψωραλέο κι ότι σωσμένοι είναι, τελικά, όσοι δίνουν στη φευγαλέα μας ζωή ένα ευρύς, γιορταστικό,

αλλά προπάντων θετικό νόημα. Ποτέ δεν ζήλεψα την «επιτυχία» που μοστράρουν τα τσόλια. Εννοείται, αυτό δεν ήταν εύκολο. Γιατί η αλήθεια είναι «φτωχή», χαμηλόφωνη, unglamorous - ενώ το ψέμα είναι επιθετικό, χλιδατό και «ατρίκιο». Ειδικά στη δεκαετία του '80, στο απόγειο του γιάπικου αμοραλισμού (όταν σταρ είχαν γίνει οι αυτοπεριφρονημένες αδελφές του lifestyle και κάτι μεθυσμένα κυρζια του ΠΑΣΟΚ) έπρεπε να 'χεις ελλείψεις στο γιαούρτι για να ισχυριστείς ότι η «ντιζάιν, νέα εποχή» είναι μια ανακύκλωση σκουπιδιών για τελειωμένους ή ότι δεν είμαστε άνθρωποι μόνο για να χτυπάμε προσοχές στο μέσα κτήνος...

►► Εν τέλει η ισχυρογνωμοσύνη με βοήθησε να επιβιώσω. Δεν ξέρω όμως αν θα μπορούσα να 'μαι τόσο ισχυρογνώμων ΤΩΡΑ. Αν ξαναέβλεπα το εικόνισμα της νόνας μου, όλοι οι δρόμοι θα με πήγαιναν στην Κόλαση. Γιατί η μόνη γοητεία που υπάρχει σήμερα προέρχεται από τους Χαμηλούς. Οι ουτοπίες πνίγηκαν στο αίμα, για ανθρωπιστές έχουμε κάνει μαύρα μάτια, ο Μπέικον πέθανε, ο Σολωμός είναι άγνωστος - κι απέναντι σε αυτά ορθώνεται, σκέτο αγγούρι, η νέα δεξιά, με τα αποχαλινωμένα ένστικτα, τη θανάσιμη υγεία, την κατασκευασμένη μέθη, τις οχλαγωγίες, τους γειωιστές και τα αναρριχητικά.

Έχει νικήσει κατά κράτος την αριστερά σε όλα τα πεδία - πολιτικά, ιδεολογικά, κοινωνικά - προάγει τη σκληρότητα σαν μέθοδο επιτυχίας και τις ορμές σαν μέτρο ευτυχίας. Κανείς δεν διανοείται (ούτε τολμάει) πια να ανατρέψει τους δεξιούς επικαθορισμούς - να ορίσει δηλαδή τα πράγματα απ' την πλευρά του Ανθρώπου, κι όχι απ' την πλευρά της γιάπικης ρεπλικας. Με αποτέλεσμα, ο αφύσπιταρικός που θέλει δράση, πάθος και αντισυμβατικότητα να έχει να διαλέξει ανάμεσα στα τζάνικς, τους χεβιμεταλάδες, τους ναζί ή (αν είναι softer) τα ερεβώδη blow-jobs της Μαντόνα.

Κανείς δεν βρίσκεται να του απομυθοποιήσει τη γοητεία των κολασμένων - να του πει, λόγω χάρη, ότι αν στον Παράδεισο πάνε οι αγάμητοι, στην Κόλαση αδειάζονται οι αφίλητοι - κούκλες και κούκλοι δυο μέτρα που αξιώθηκαν χιλιάδες blow-

jobs, αλλά κανένα ερωτικό φιλή. Και, το κυριότερο, κανείς δεν βρίσκεται να του προτείνει έναν Παράδεισο καινούργιο, γεμάτο δράση, αγωνία και «μυστήριο».

►► Μόνο σε μια γωνιά της συνείδησης αρχίζει ν' αναπτύσσεται σιγά σιγά ένας γενναίος νέος Ανθρωπισμός: Γιατροί χωρίς σύνορα, Act Up, Διεθνής Αμνηστία, δεκάδες αντιρατσιστικές ομάδες, νέοι ποιητές, σπουδαία κείμενα στην Guardian, το Actual ή το I-D, το Think Positive της λονδρέζικης νύχτας - μια χούφτα πράγματα, δηλαδή, που μπορούν να είναι μοντέρνα και ανθρωπιστικά, την ίδια ώρα.

Είναι όμως χλομά. Δεν έχουν καταφέρει ακόμα ν' αποσυνδέσουν την έννοια της θετικότητας από τους καρπαζοεισπραχτόρες των θρησκειών ή τους executives των κομμάτων. Δεν έχουν καταφέρει - εδώ στην Ελλάδα - να δείξουν ότι τα ράχη της μεταπολίτευσης, οι πποημένοι μικροκυριλέδες του Συνασπισμού ή οι μεταμοντέρνοι των «δυο μονομάχων» είναι απλώς fashion victims της προόδου και ουσιασώς συμπεριφέρονται σαν αντισυμβατικές γεροντοκόρες. Για να το πω αλλιώς, δεν έχουν καταφέρει να ορίσουν εκ νέου τον Παράδεισο.

►► Βλέπω λοιπόν τις σάρκες να γυαλίζουν μες στη φατιά και την αιθάλη, κι απέναντι (άντε πάλι!) τις παρθένους της (πρώην) αριστεράς - να ψάλλουν, μαστουρωμένες από τις θεωρίες και τα δάκρυα. Δεν είμαι πια παιδί, αλλά αν ήμουν - χωρίς αμφιβολία θα ξαναδιάλεγα τα όργια. Δεν είναι αυτό Παράδεισος, αυτό είναι πνευματικός τεκές.

Μόνη παρηγοριά μου το γεγονός ότι στην αυστηρή του πόρτα ήδη στριμώχνονται τα Παιδιά της Αποκάλυψης των Media. Οι νέοι θετικοί. Ζήτημα χρόνου είναι να εφορμήσουν στο ροδώνα των Ορθίων Κοιμημένων, να βάλουν beat στο «Κύριε Ελέησον» - να ξαναδώσουν σάρκα, εξυπνάδα και γοητεία στη μούμια της καλοσύνης.

►► Ως τότε, τα λύκεια θα γοητεύονται απ' τους νεοναζί, θα βρίσκουν παραμυθία στην παραμύθα και θα χτυπιούνται με Ozzy και Me:sideath. Καλά να κάνουν!

Όταν αρχίζουν να χαρμουριούνται οι μαθητές, ήρθε η ώρα ν' αυτομασιγωθούν οι δάσκαλοι...

Φωτογραφία του Steven Meisel, από το SEX της Madonna (την. Photo).

ΛΕΥΚΩΜΑ

Ολα περνούν

Όχι, ο έρωτας δεν πέθανε ακόμη μέσα σε τούτη την καρδιά, μέσα στ' αυτά τα μάτια, αυτό το στόμα που την κηδεία του σας αναγγέλλει. Ακούστε, βαρέθηκα και γραφικοίητες και χρώματα και γοητεία. Εγώ μόνο τον έρωτα αγαπά, την τρυφερότητα και αγριάδα της αγάπης. Ο έρωτάς μου έχει ένα όνομα μόνο και ένα σχήμα. Ολα περνούν. Αυτό το στόμα το ρουφούνε άλλα στόματα. Η αγάπη μου έχει μόνο ένα όνομα, ένα σχήμα. Και αν κάποια μέρα θυμηθείς Ω εσύ, σχήμα και όνομα του έρωτά μου, Μια μέρα που θα βρίσκεσαι στη θάλασσα μεταξύ Ευρώπης και Αμερικής, Την ώρα που η τελευταία αχτίδα του ήλιου αντανάκλα πάνω στην ταραγμένη επιφάνεια των κυμάτων, Μια νύχτα καταιγίδας κάτω από ένα δέντρο, μες στην εσοχή, Ή μέσα σ' ένα αυτοκίνητο που τρέχει, Ενα ανοιξιάτικο πρωί στο μπουλβάρ Μαλεξέρμπ Μια μέρα βροχερή, Ή την αυγή, πριν κοιμηθείς, - Σκέψου, προστάζω το αγαπημένο φάντασμά σου, μόνο εγώ σ' αγάπησα τόσο πολύ, και είναι κρίμα κρίμα που τίποτε δεν πρόφτασες απ' την αγάπη μου να μάθεις. (Robert Desnos, ΠΟΙΗΜΑΤΑ, μετ. Βερονίκη Δαλακούρα. Μόλις εκδόθηκε από την ΕΣΤΙΑ).

Το πορνό των κολασμένων δεν είναι το blow-job· είναι τα φιλιά.